

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3316/2025
05.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца „EUROBANK DIREKTNA“ ад Београд, кога заступа пуномоћник Светлана Анђелковић Милошевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Дејан Тадић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2828/24 од 12.12.2024. године у седници одржаној 05.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2828/24 од 12.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу П 80/24 од 01.08.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени АА из ..., да тужиоцу „Еуробанк Директна“ ад Београд, на име дуга плати износ од укупно 20.974.099,08 динара, и то на име главног дуга износ од 10.588.279,32 динара са законском затезном каматом почев од 10.12.2022. године до коначне исплате и износ од 10.385.819,76 динара на име законске затезне камате обрачунате на главни дуг почев од 28.05.2014. године до 09.12.2022. године. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на износ од 10.385.819,76 динара исплати законску затезну камату почев од 10.12.2022. године, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, плати износ од 707.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2828/24 од 12.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 80/24 од 01.08.2024. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке одбачена је, као недозвољена, жалба туженог у делу у ком је изјављена против става другог изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући пресуду у ставу првом и трећем изреке, како произлази из навода ревизије.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ 72/11...10/23), па је оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је, као давалац кредита закључио са Друштвом за производњу, промет и услуге „В.П.С. Ауто“ доо Крагујевац, чији је тужени директор, као корисником, два уговора о кредиту дана 14.04.2010. године, по коме су кориснику одобрени и исплаћени кредити у износу од укупно 77.500 евра у динарској противвредности обрачунатој по средњем курсу банке на дан пуштања кредита у течај, са роком враћања од 127 месеци, укључујући и грејс период од 12 месеци. Чланом 4. тачка 2. уговора тужени се, као оснивач и директор фирме, сагласио да тужилац као банка и менични поверилац, попуни пет бланко сопствених меница издатих и потписаних од стране туженог, као оснивача фирме, као средство обезбеђења, са клаузулом „без протеста“ и истовремено потписом уговора преузео је личну и безусловну обавезу да својом имовином одговара за обавезе дужника из уговора, а чланом 4. 3. уговорено је конституисање заложног права на непокретностима хипотекарног дужника ББ из ..., на непокретностима ближе описаним у образложењу пресуде. За случај доцње у исплати, дужник је, чланом 9. 2. уговора, овластио банку да у сваком моменту без његове даље сагласности и присуства може извршити наплату било којег доспелог а неизмиреног потраживања по овом уговору од дужника. Наведене уговоре тужени је потписао у својству законског заступника за оснивача корисника кредита, као дужника.

На предлог тужиоца, као стечајног повериоца, дана 29.11.2011. године отворен је стечајни поступак против корисника кредита, због трајне неспособности плаћања, у смислу члана 11. став 3. тачка 2. Закона о стечају, у ком је тужилац, као стечајни поверилац поднео пријаву потраживања по основу дуга корисника кредита из наведених уговора о кредиту, а закључком стечајног судије Ст.бр.539/11 од 03.12.2012. године утврђено је потраживање наведеног повериоца у целости, у износу од 9.023.494,89 динара у трећем исплатном реду, чије потраживање у стечајном поступку није намирено. Стечајни поступак је закључен решењем Привредног суда у Крагујевцу од 21.01.2016. године, а Агенција за привредне регистре је на основу те одлуке донела решење о брисању Друштва за производњу, промет и услуге „В.П.С. Ауто“ доо Крагујевац из привредног регистра.

Тужилац је одлуком од 12.04.2012. године објавио повреду наведених уговора о кредиту и прогласио доспелим потраживања тужиоца, као банке, након чега је, као извршни поверилац 20.04.2012. године покренуо пред Основним судом у Крагујевцу извршни поступак у предмету И.бр. 3101/12 против туженог као извршног дужника, а на основу његове заложне изјаве Ов.бр. 4677/10 од 15.04.2010. године, којом је

успостављена хипотека у корист извршног повериоца, ради обезбеђења потраживања повериоца из наведених уговора на непокретности – пословном простору у улици ... бр. .. у Крагујевцу, у власништу ББ. Ова непокретност је у извршном поступку продата 28.05.2014. године по цени од 3.676.544,00 динара, из ког износа је намирен део дуга тужиоца, као повериоца са каматом од 3.572.835,00 динара и трошковима извршења од 103.709,00 динара. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђен је дуг туженог са законском затезном каматом у износу од 20.974.099,08 динара.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је обавезао туженог на исплату дуга утврђеног од стране вештака економско финансијске струке, при чему је оценио неоснованим приговор застарелости потраживања применом члана 1019. став 1. и став 2. у вези члана 371. Закона о облигационим односима. Другостепени суд је прихватио разлоге првостепеног суда и потврдио првостепену пресуду.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили матетеријално право доносећи побијану одлуку, за коју су дали довољно разлога, које у свему прихвата и Врховни суд.

Неосновано се ревизијом указује да тужени није са тужиоцем закључио уговор о јемству, с обзиром да је у поступку утврђено да је наведени уговор о кредиту тужени потписао и у своје лично име, као оснивач корисника кредита, издао пет бланко сопствених меница као средство обезбеђења кредита и потписом уговора и предајом меница преузео личну и безусловну обавезу да својом имовином одговара за обавезе дужника из уговора о кредиту. Ово представља изјаву о јемству учињену писменим путем, у складу са одредбама члана 197. и члана 998. Закона о облигационим односима, како је то правилно закључио другостепени суд.

Чињеница да је заложно право на непокретностима – хипотека установљена на непокретностима трећег лица не утиче на правилност побијане пресуде. Продајом хипотековане непокретности смањен је дуг по основу уговора о кредиту, а за преостали износ дуга правилно је обавезан тужени, као јемац платац да овај дуг исплати.

Врховни суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

